

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 2407/2015
28.01.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац, Звездане Лутовац, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер-Поповић, чланова већа, у спору тужиоца Ђ. К. из К., чији је пуномоћник Г.М., адвокат из З., против туженог П.т.- т. ДОО из Н. С., кога заступа Р.М., адвокат из Н.С., ради накнаде штете и уплате доприноса, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1208/15 од 29.06.2015. године, у седници одржаној 28.01.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1208/15 од 29.06.2015. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1208/15 од 29.06.2015. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1208/15 од 29.06.2015. године одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Зрењанину П1 16/2014 од 05.05.2015. године, којом је делимично усвојен тужбени захтев и тужени обавезан да тужиоцу накнади штету због мање исплаћене зараде по основу сменског рада за период од 02.08.2011. до 01.11.2013. године у износу од 120.417,34 динара, са законском затезном каматом на појединачно одређене месечне износе од доспелости до исплате, као и да за тужиоца уплати одговарајуће доприносе за обавезно социјално осигурање надлежном Фонду и трошкове парничног поступка у износу од 60.008,35 динара са законском затезном каматом од 05.05.2015. године до исплате. У преосталом делу тужбени захтев је одбијен, а у делу којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да на досуђене износе уплати порезе, тужба је одбачена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Предложио је да се ревизија сматра изузетно дозвољеном пременом чл. 404. Закона о парничном поступку, због потребе разматрања правног питања од општег интереса, односно у интересу равноправности грађана и уједначења судске праксе.

Према чл. 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначења судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије из става првог овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став други).

По оцени Врховног касационог суда, услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из чл. 404. ЗПП нису испуњени. Побијана одлука донета је у складу са правним закључком Врховног суда Србије, који је донет на седници Грађанског одељења од 28.04.2009. године, а који се и сада примењује, а односи се на права запослених на увећану зараду по основу сменског рада. Према овом закључку, запослени има право на увећану зараду од најмање 26% од основне зараде за рад у сменама ако тај рад није вреднован приликом утврђивања основне зараде и право на увећање од још 26% од основне зараде за сменски рад ноћу (трећа смена од 22 од 06 часова). Рад који се у стварности континуирано обавља из дана у дан, из месеца у месец, из године у годину, по временском редоследу 12 часова рад - 24 часа одмор - 12 часова рад - 48 часова одмор, има карактер сменског рада, а не прерасподеле радног времена. Притом, подносилац ревизије уз ревизију није приложио противречне правноснажне судске одлуке, које се односе на исту или сличну чињеничну и правну ситуацију па потреба за уједначењем судске праксе у овом случају није оправдана.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 420. у вези чл. 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према новелираном чл. 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору ради накнаде штете поднета је 20.12.2013. године.

Имајући у виду да се ради о спору из радног односа, који се односи на потраживање у новцу, у коме вредност предмета спора побијаног дела (120.417,34 динара) не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу чл. 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Предраг Трифуновић, с.р.**